

КУРСОВА РАБОТА

НА ТЕМА:

**ПРАВНИ ОСНОВИ НА ФАРМАЦЕВТИЧНОТО
ОБСЛУЖВАНЕ**

Изготвил:

Проверил:

София, 2017

УВОД

Фармацевтичният пазар е най-бързо развиващият се и е един от най-сложните от гледна точка на неговото социално значение за обезпечаване на населението с лекарства.

Повечето от законодателните и регулаторни актове в страната се занимават с организацията на фармацевтичните дейности като търговията, например.

Фармацевтичното законодателство е важно, защото приложението на неефективни, с лошо качество или вредни лекарства може да доведе до терапевтична неефективност, обостряне на болестта, резистентност към лекарствата, а понякога и смърт. Той също така нарушава доверието в системата на здравеопазването, здравните специалисти, фармацевтичните производители и дистрибутори. За да защити общественото здраве, правителството трябва да одобри цялостен пакет от закони и разпоредби и да се създаде ефективен национален регулаторен орган, който да гарантира, че производството, търговията и използване на лекарствата се регулират по подходящ начин и че хората имат достъп до прозрачна информация за лекарствата.

Настоящата курсова работа има за цел да разгледа основите на правото на фармацевтичното обслужване и организация.

1. Системата на правото.

За правото като система, или за правната система, са изписани хиляди страници. Всички трудове я определят като съвкупност от общозадължителни, формално определени норми.

Всъщност тя представлява самостоятелен вид, включен като елемент от една по-обща система, каквато е нормативната система на обществото. Ето защо нейното изучаване, анализ и теоретично осмисляне изискват прилагането на общотеоретичния системен подход. Следователно за да изследваме правната система в нейната цялост, е необходимо да проследим влиянието, което оказват върху нея останалите части на нормативната система на обществото, каквито са религията, моралът, естетическите, икономическите и политическите норми. Вижда се, че правната система е отворена, което означава, че непрекъснато търпи влияния от заобикалящата нормативна среда. В същото време правото е автономно явление, което означава, че то е система на действие в рамките на социалната система.

Важно е да се отбележи също така че социализирането на личността преминава

през правото. То въздейства върху съзнанието на индивида (групата), чрез него - върху волята, и в крайна сметка - върху поведението му. Това въздействие се осъществява чрез установяване и налагане на модели за поведение (норми), както и тяхното реализиране в действителността. Правото като система от норми има предназначението да внесе мир и равновесие в обществото, т.е. - да допринесе за неговата стабилност (хомоекстазис). Правото има за цел преодоляване на ентропия (безпорядък) и създаване на ред.

Правото е отворена система, т.е. налице е обмяна между него и заобикалящата го среда. С други думи, то е ориентирано към смисъл и значение, съдържащи се в правните норми, което ни води към извода, че то е поле и за обмен на информация.

В този контекст правната система е свързана с еволюционната теория. Съобразно предмета на Общата теория на правото интерес представлява развитието на езиковата комуникация, идваща и връщаща се към заобикаляща среда, но вече чрез специфични правни понятия.

Освен че е отворена, правната система е нормативна система, предназначена да регулира обществените отношения и връзки. Спрямо нея може да се приложи т.нар. теория на „черната кутия“, която е постижение на кибернетиката. „Черна кутия“ означава, че не може не само да се разбере, но и въобще да се анализира какво се случва в системата, извън някакъв механизъм, чрез който се обяснява надеждността на системата (нейната предвидимост, прогнозируемост) при определени, подадени на входа ѝ, данни¹.

Ако вътре в правната система всичко е наред, то това означава, че добре е възприела всичко, което идва отвън (от заобикалящата среда). С други думи - когато от обществото идва определена информация, трябва съответно да се вземат определени решения. Никлас Луман сочи, че правото е условна програма: то винаги се ориентира спрямо входната граница, т.е. съобразно определена информация на входа.

Правната система не е затворена система, нито е самодостатъчна; правото не изучава правната система единствено като обект, а включва още и изясняване разликата между система и заобикалящата я среда. И тук идва ред да се посочи онзи полезен и необходим код или критерий, който да ни послужи за разграничение между правна система и заобикаляща среда.

Преди всичко, системите са отношения между елементи. Системата е и

¹ Михайлова, М. Правото в неговата цялост. С.: Феня, 2013